

piccolo

ร้านไม่สะดวกซื้อ

불편한

ของคุณทุกโก

편의점²

ในวันที่คุณทุกโกไม่อยู่

ทุกคนต่างก็อดทนใช้ชีวิต
ทั้ง ๆ ที่มีขนาดตลกขบขันพร้อมกันทั้งนั้นไม่ใช่หรือ

คิมโฮยอน เขียน
มินตรา อินทรารัตน์ แปล

p/coco

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ร้านไม่สะดวกซื้อของคุณตกโก

ในวันที่คุณตกโกไม่อยู่

불편한 편의점 2

คิมโฮย็อน

เขียน

มินตรา อินทรารัตน์

แปล

“ที่นัมชานก็มีห้องสมุดนัมชาน ที่นั่นหนังสือเยอะมาก มีห้องให้อ่านหนังสือเยอะด้วย
เด็กรุ่นราวคราวเดียวกับเธอมักกันเยอะ มันอยู่ได้ภูเขานัมชานเลยทั้งเย็นสดชื่น
อากาศก็บริสุทธิ์ แถมอาหารที่ร้านค้าสหกรณ์ก็ราคาถูกด้วย”

- คิมโฮย็อน

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

ร้านไม่สะดวกซื้อของคุณหกโก ในวันที่คุณหกโกไม่อยู่ 불편한 편의점 2

p/cco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤษก์ (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

불편한 편의점 2

UNCANNY CONVENIENCE STORE 2

By Ho-Yeon Kim

Copyright © Ho-Yeon Kim, 2022

All rights reserved.

The Korean edition was originally published Namu Bench, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2024

by arranged with Namu Bench through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริโภคตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การห้าห้า ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีอื่นใดคุณนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6514-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิวิธกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วิไลนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จีระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณวารี • บรรณาธิการ วิศรา ภัณฑวิญญู

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณ์ เขยกลั่น • ออกแบบปก ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล • ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ สิ้นแต่

คอมพิวเตอร์ วิชญากร ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร นฤมล อิทธิวิวัฒน์, ชวิญ เปรมิกา

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาด ชนมน วิงทิพย์, ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรฉัตร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

การเปลี่ยนแปลงเป็นคำที่ให้ความรู้สึกหลากหลาย หากดีก็ดีจนไม่น่าเชื่อ หากเลวร้ายก็เลวร้ายจนแทบทนไม่ไหว แต่โลกก็มาถึงทุกวันนี้ได้เพราะการเปลี่ยนแปลง...ชีวิตคนเราก็คงไม่ต่างกันนักต้องผ่านเหตุการณ์มากมายที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ เพื่อเติบโตมาเป็นเราอย่างในตอนนี่

การเปลี่ยนแปลงนำพาชีวิตของผู้คนไปสู่เส้นทางใหม่ แม้บางครั้งอาจต้องสูญเสียชีวิตแบบเก่าที่คุ้นเคย สูญเสียความผูกพันที่ใช้เวลาสร้างมา อาจจะต้องบอกกล่าวความสบายใจ แต่การเปลี่ยนแปลงที่ดูจะไม่สะดวกและทำให้รู้สึกเหมือนกำลังหลงทางนั้น ในท้ายที่สุดก็จะผลักดันให้เราก้าวไปข้างหน้า เพื่อเป็นตัวเองในแบบที่เข้มแข็งกว่าเดิม

ร้านไม่สะดวกซื้อที่เหล่านักอ่านคุ้นเคยแห่งนี้ก็เผชิญกับความเปลี่ยนแปลงหลายอย่างเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นพนักงานกะกลางคืนที่เปลี่ยนจากคุณทงโกซึ่งคอยมอบความอบอุ่นให้เหล่าลูกค้า เป็นคุณกินแบ่ที่ถึงจะทำงานงก ๆ เงิน ๆ เหมือนกัน แต่กลับพูดเป็นต้อยหอยชะอย่างนั้น หรือจะเป็นเจ้าของร้านที่เปลี่ยนจากคุณนายยิ้มซึ่งคอยดูแลความเป็นอยู่ของทุกคนในร้าน เป็นลูกชายของเธอที่ว่ากันว่าเป็นคนไม่เอาอ่าวอย่างมินซิก แต่ไม่ว่าอย่างไร เรื่องราวการเปลี่ยนแปลงที่แสนจะไม่สะดวกในร้านสะดวกซื้อออลเวย์สแห่งนี้ ก็จะคอยส่งต่อรอยยิ้มและความอบอุ่นให้ผู้คนที่แวะกลับมาที่ร้านเสมอ

แล้วจากนั้นพวกเขาก็อาจจะโอบรับความไม่สะดวกของชีวิตไปโดยไม่รู้ตัว

สารบัญ

ผู้จัดการสาขา โอซีอินซุก	001
ขนมแห่งจิตวิญญาณ	042
หัวโบราณแห่งหัวโบราณ	079
สองแถมหนึ่ง	123
ร้านสะดวกซื้อยามค่ำคืน	161
โอเนอร์พาร์ทไทม์	212
ออลเวย์ส	247
ร้านไม่สะดวกซื้อ	298
คำขอบคุณ	317
คำตาม	318
เกี่ยวกับผู้เขียน	319
เกี่ยวกับผู้แปล	320

เหตุการณ์และตัวละครในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องสมมติ
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือบุคคลจริงแต่อย่างใด

ผู้จัดการสาขา โอช็อนซุก

ช็อนซุกเพิ่งจะรู้ว่าลิ้มใส่หน้ากากอนามัยก็ตอนที่คนอื่น ๆ จับจ้องตนตลอดเวลาขณะกำลังเดินทางไปทำงาน เธอกระวีกระวาดกลับมาบ้านแล้วหยิบหน้ากากอนามัยที่แขวนไว้กับตะขอข้างประตูขึ้นมา ทั้งที่อุตสาหะแขวนไว้ตรงนั้นเพื่อไม่ให้ลืมแล้ว แต่ยังไม่วายเดินออกจากบ้านมือเปล่าอยู่รำไป... หน้ากากอนามัยเจ้ากรรมนี้ใส่เท่าไรก็ไม่ชินสักที

ช็อนซุกปรับตัวเข้ากับยุคโควิดไม่ได้เลยแม้แต่น้อย ว่ากันว่ามนุษย์เป็นสัตว์แห่งการปรับตัว แต่คราวนี้เผ่าพันธุ์นี้คงจะจนปัญญาแล้วจริงๆ เพราะวัคซีนดูจะไม่ได้มีอิทธิฤทธิ์อภินิหารอะไร การพัฒนายารักษาก็เป็นไปอย่างเชื่องช้า ไวรัสกลายพันธุ์อะไรนั้นโผล่ออกมาไม่หยุดหย่อนพร้อมกับชื่อเรียกแปลกประหลาด แถมยังมีการติดเชื่อหลังจากได้รับวัคซีนและบอกให้คนไปฉีดวัคซีนที่เคยฉีดแล้วเพิ่มอีก ได้ยินว่าคราวนี้ตีไม่ตีอาจได้วัคซีนยี่ห้ออื่นด้วย มีคนบอกว่าวัคซีนมีผลข้างเคียงและเป็นอันตรายต่อผู้สูงอายุ ฟังดูน่ากังวลใจเหลือเกิน ทั้งที่โลกกำลังสิ้นสะเทือนเพราะไวรัส ทว่าคนตัวเล็ก ๆ อย่างช็อนซุกกลับวิ่งตามกระแสไม่ทันและจับจุดไม่ได้เลยว่าต้องทำอะไร

แค่เดินจากบ้านถึงร้านสะดวกซื้อเป็นระยะทางห้าร้อยกว่าเมตร เธอก็หายใจหอบแล้ว นอกจากไอร่อนกลางฤดูร้อนแล้วยังต้องลำบากหายใจผ่านหน้ากากอนามัยอีก สำหรับคนรูปร่างอวบอย่างช็อนซุก

การออกไปนอกบ้านนี่แหละที่เป็นเรื่องไม่สะดวก เธอนึกอิจฉาเยปี้ และกามีที่ไปเดินเล่นได้โดยไม่ต้องใส่หน้ากากอนามัย แต่ขณะเดียวกัน ก็กลัวไม่รู้ว่าวันนี้จะพาเจ้าพวกนั้นไปเดินเล่นได้หรือเปล่า เนื่องจากต้องทำงานถึงดึกดื่น

กรุงกริ่ง เธอเปิดประตูกระจกที่มีตั้งแต่ป้ายโปรโมชัน ใบประกาศ รับสมัครพนักงาน ไปจนถึงใบประกาศให้ใส่หน้ากากอนามัยแปะเรียงราย เพื่อเข้าไปในร้าน ภายในร้านเย็นสบาย หลังจากมาถึงร้านสะดวกซื้อ ออลเวย์สที่เธอทำงานอยู่ ซ้อนซุกถึงได้ถอนหายใจแรง ๆ ออกมาได้สักที เธอยิ้มเล็กน้อยพลางปล่อยใจเปลือยไปกับความสะดวกสบายที่ไม่เคยสัมผัสตอนเปิดร้านขายอาหารในอาคารหรือร้านเหล้าด้วยตัวเอง ทำไมกัน เป็นเพราะทำงานมานานหรือ เพราะคุ้นชินแล้วหรือ หรือ บางทีอาจเพราะเธอเป็นผู้จัดการสาขาก็ได้ ถ้าเป็นเจ้าของร้านคง เครียดมากเพราะความกดดันจากยอดขายและการบริหารร้าน ถ้าเป็น พนักงานพาร์ทไทม์คงกังวลเพราะค่าตอบแทนอันน้อยนิดและการจ้างงาน ที่ไม่มั่นคง แต่สำหรับผู้จัดการสาขา แม้จะรู้สึกถึงความรับผิดชอบ แต่ยังไม่เท่าเจ้าของร้าน ในขณะที่เดียวกันก็ได้ค่าตอบแทนมากกว่า พนักงานพาร์ทไทม์ แถมนตำแหน่งยังมั่นคงอีกด้วย

สิ่งสำคัญยิ่งกว่าอะไรคือที่นี่เป็นร้านสะดวกซื้อออลเวย์ส เพียงแห่งเดียวในแขวงซ็องฟาและซ็อนซุกก็ทำงานที่นี่มานานจน ลงหลักปักฐานแล้วไม่ใช่หรือ! แม้ว่าตอนนี้ธุรกิจในทุกหัวระแหง จะดำเนินไปในรูปแบบที่บรรดาร้านสะดวกซื้อแฟรนไชส์เดียวกันต้อง แข่งขันกันเอง แต่แฟรนไชส์ของร้านนี้ก็กลับกำลังเผชิญสถานการณ์ ที่สาหัสดน้อยลงหลังจากสาขาตรงหน้าประตูมหาวิทยาลัยสตรีชุกมย็อง ปิดไปเมื่อช่วงต้นปี ที่นี่ก็กลายเป็นร้านสะดวกซื้อออลเวย์สเพียง หนึ่งเดียวในแขวงซ็องฟา

แล้วถ้าอย่างนั้นกิจการร้านตีขึ้นใหม่ นะหรือ ไม่เลยสักนิด ในเมื่อสำนักงานใหญ่ค่อย ๆ สูญเสียกำลัง ที่นี่ยอมไม่มีทางตีขึ้นอยู่แล้ว ไม่ใช่หรือ ร้านสะดวกซื้อแฟรนไชส์ของกิจการที่ไปได้สวยมีสินค้าจัดโปรโมชันมากกว่าและมีสินค้าจากบริษัทลูกที่ขายราคาถูกลงเยอะแยะมากมาย แต่ที่นี้กลับตรงกันข้าม นอกจากโปรโมชันลดราคาเบียร์จะน้อยลงแล้ว ไม่นานมานี้ร้านยังต้องเสียลูกค้าประจำของโปรโมชัน “เบียร์สี่กระป๋องหมื่นวอน” ไปด้วย ลูกค้าคนนั้นแวะมาซื้อเบียร์สี่กระป๋อง และกับแก้มทุกวันตอนเลิกงาน ทั้งยังเป็นลูกค้าน่าอัศจรรย์ที่คอยจัดการกับอาหารสดอย่างแซนวิชหรือเบอร์เกอร์ที่ใกล้ถึงวันหมดอายุด้วย แต่แล้ววันหนึ่งเขาก็ถามหาเบียร์ยี่ห้อเดียวกับบริษัทแข่งและนำยาฆรรองเท้า สุดท้ายยังลามไปถึงเบียร์ของบริษัทหอยทากกระป๋องด้วยไม่ใช่หรือ ช็อนซุกไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีของแบบนี้ ต่อให้รู้ก็ไม่มีการนำมาขายอยู่ดี เธอได้แต่ส่ายหน้าด้วยความกระตาคอาย ส่วนเขาพูดทิ้งท้ายแค่ “น่าเสียดายจังเลยนะครับ” แล้วเดินออกจากร้านไป ตั้งแต่นั้นมาเธอก็ไม่เห็นเขาอีก ช็อนซุกคิดหนักว่าต้องสั่งเบียร์ยี่ห้อแปลกประหลาดพวกนั้นมาหรือเปล่า จนต้องเอาเรื่องนี้ไปถามลูกชาย

“ก็มันเป็นสินค้าแปลกใหม่นี้นา เหมาะจะเอาไปอ์ปลงโซเซียล เห็นว่ารสชาติใช้ได้ด้วย”

“แกเคยกินแล้วหรือ”

“แม่ ผมเป็นทีมไอช็อนนี่นา แต่ของแบบนี้ฮิตแค่ช่วงแรกๆ เท่านั้นละ ไม่ต้องคิดมากนะครับ”

คำพูดของลูกชายเป็นดังคำปลอบใจ แม้จะทำให้พ่อหนุ่มที่คลั่งไคล้เบียร์พอใจไม่ได้ แต่โลกนี้มีสิ่งที่น่าพึงพอใจที่เหมือนกัน ทุกคนต่างอดทนใช้ชีวิตทั้งๆ ที่ขาดตกบกพร่องกันทั้งนั้นไม่ใช่หรือ อีกอย่างเดิมที่ร้านสะดวกซื้อของเราก็เป็นที่เลื่องลือว่าไม่สะดวกด้วย แล้วจะให้

ทำอะไรได้ล่ะ นี่เป็นจิตวิญญาณอย่างหนึ่งที่มาจากคำพูดว่าจะอะไร จะเกิดก็ต้องเกิด! ซ้อนซุกตัดสินใจว่าแทนที่จะมัวกังวล ผู้บริการลูกค้า ที่มาในแต่ละวันอย่างสุดความสามารถดีกว่า

เพราะแบบนี้หรือเปล่านะ เธอถึงได้ชอบพื้นที่ตรงนี้ เพราะ ความบกพร่องและขาดแคลนของมันคล้ายกับชีวิตเธอ การที่ร้านดินรณะ เกียกตะกายเพราะเจอวิกฤตด้านการบริหาร แล้วดำเนินกิจการไป อย่างลำเค็ญ ไม่ต่างอะไรกับชีวิตของคนตัวเล็ก ๆ อย่างไอซึนซุก ที่แม้ชีวิตจะขาดทุน แต่ก็พยายามมีชีวิตต่อไปให้ได้

หลังจากตรวจสอบยอดเงินคงเหลือจากเครื่องคิดเงินแล้วกำลังจะเริ่มลงมือทำงานอย่างจริงจัง คุณกวกก็ถอดเสื้อก็ยูนิฟอร์มออกเหลือแต่ เสื้อยืดแขนสั้นก็เดินเข้ามาหา แวดตาเห็นหน้ากากอนามัยเต็มไปด้วย ความเหนื่อยล้าทับซ้อนอยู่กับความอับอาย ท่าทางที่ไม่สมเป็นคุณกวก ซึ่งปกติจะมีสีหน้าเรียบเฉยทำให้ซึนซุกนึกประหม่า

“ผู้จัดการครับ ผมขอคุยด้วยสักครู่ได้ไหม”

ปกติผู้ชายคนนี้นชวนคุยก็ถามคำตอบคำตลอด จนชวนให้สงสัยว่า ผนังปากเอาไว้กับหน้ากากอนามัยหรือเปล่า ไม่ต้องฟังก็รู้ว่าเขาต้องการ จะพูดเรื่องอะไร เธอพยายามลบความสังหรณ์ใจถึงกลางร้ายแล้วจึง คุณกวกนิ่ง

“คะ ว่ามาได้เลยคะ”

“ขอโทษนะครับ...คือผมคงจะทำงานได้อีกแค่หนึ่งสัปดาห์ หมายถึงจะทำถึงวันพฤหัสบดีหน้า แล้วก็ต้องขอลาออกครับ”

นั่นไงล่ะ ในที่สุดวันนี้ก็มาถึงจนได้ เธอตัดสินใจว่ามีอะไร บางอย่างตั้งแต่เขาขอลาหยุดหนึ่งวันเมื่อสองสามวันก่อนแล้ว

“คุณกวก คุณได้งานใหม่แล้วหรือคะ”

เธอกถามเพราะเป็นห่วงเขาจากใจจริง แม้ว่าคุณกวกจะช่วยดูแล

ยามค่าคั้นของร้านสะดวกซื้อมาเป็นเวลาหนึ่งปีกับอีกหลายเดือน แต่ไม่ว่าจะด้วยอายุหรือความสามารถก็ทำให้เธอเป็นห่วงเขาอยู่เสมอว่าจะหางานอื่นทำได้ง่าย ๆ หรือเปล่า เขามักจะคำนวณยอดเงินคงเหลือผิตบ่อย ๆ สืบสนรายละเอียดของโปรโมชันที่เปลี่ยนไปทุกเดือน แล้วก็ยังคงใช้ฟังก์ชันเสริมของเครื่องคิดเงินได้ไม่คล่อง หากจะมีสิ่งหนึ่งที่เขาเก่งก็คงเป็นการจับหัวขโมย สายตาแหลมคมจับลูกค้ำที่ลักเล็กขโมยน้อยในช่วงกลางคืนได้ถึงสามครั้ง ทำให้เธอพยักหน้ายอมรับความสามารถของเขาซึ่งเคยเป็นตำรวจมาก่อน

“ครับ มีตำแหน่งยามเฝ้าอาคารที่ต่างจังหวัด ผมเลยจะไปทำงานที่นั่น”

“จังหวัดไหนคะ”

“ควังจูครับ บ้านเกิดผมเอง”

“ถ้ามันได้งานมาผ่านคนรู้จักหรือคะ”

“วันที่ลาหยุด ผมกลับไปงานเลี้ยงที่บ้านเกิดครับ วันนั้นได้เจอเพื่อนเก่าหลายคนหลังจากห่างหายกันไปนาน หนึ่งในนั้นเป็นเจ้าของตึกใหญ่โตพอสมควรเลยครับ เขากำลังมองหาคนใหม่อยู่ พอผมบอกว่าทำงานในร้านสะดวกซื้อที่โซล เขาเลยชวนให้ถือโอกาสนี้กลับไปอยู่บ้านเกิดเสีย ผมคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วตัดสินใจว่าจะปิดฉากการใช้ชีวิตที่โซลครับ แต่ต้องเริ่มงานตั้งแต่สัปดาห์หน้าแล้ว...ขอโทษนะครับที่มาบอกกะทันหัน”

ข้ออนุทินน้อยใจกับการที่เขาพูดจาจะฉานเช่นนี้มากกว่าการที่เขา มาแจ้งข่าวกะทันหันเสียอีก เจ้าพวกผู้ชายแข็งกระด้าง ทั้งที่ควรพูดอะไรสักคำหรือแสดงท่าทีอะไรสักอย่างในสถานการณ์แบบนี้ แต่กลับปิดปากเงียบ และยังไม่รู้วิธีแก้ความเข้าใจผิดที่เกิดขึ้นเพราะเหตุนี้อีกด้วย และคุณกวัก็เข้าหายากจริงๆ เพราะเขาเองก็ไม่ต่างกัน

พ่อหนุ่มชื่อที่ทำงานพาร์ตไทม์ตอนเย็นก็ด้วย ชายหนุ่มคนนี้ทำงานพาร์ตไทม์เข้าเดือนที่สี่แล้วระหว่างรอไปเข้ารับราชการทหาร เขาไม่ต่างอะไรกับพระพุทธรูปสลักหิน แน่แน่นอนว่าสำหรับทั้งสองคนนี้ ป้าอายุห้าสิบกว่า ๆ ที่พูดมากแถมยังขี้โมโหก็คงไม่ใช่คนที่จะพูดเปิดอกด้วยได้อย่างสบายใจเหมือนกัน

“ไม่เห็นต้องขอโทษเลยคะ แต่เราต้องรีบหาคนแล้ว ฉันจะไปบอกเจ้าของร้านไว้ก่อน แล้วจะลองอัปโหลดประกาศรับสมัครพนักงานด้วย”

“ขอบคุณนะครับที่ช่วยเอาใจใส่”

คุณกนกโกคอมพิวเตอร์ชะให้ช้อนชุกอย่างนอบน้อม หลังจากนั้นก็เปิดประตูกระจกแล้วเลิกงานกลับบ้าน

การรับสมัครพนักงาน การหาคน นี่เป็นช่วงเวลาที่ความกังวลลำดับหนึ่งของผู้จัดการร้านสะดวงชื่อเริ่มขึ้น เดิมทีที่กำลังหาคนมาทำงานช่วงสุดสัปดาห์อยู่แล้ว ยังมาเจอเหตุการณ์ให้ต้องหาพนักงานพาร์ตไทม์กะกลางวันธรรมดาอีก ทีวีชะของเธอปวดแปลบไปหมดหนึ่งวันที่กะว่าจะเริ่มต้นอย่างกระฉับกระเฉงถูกจุดรั้งเอาไว้เสียอย่างนั้น

ตั้งแต่เช้าถึงเที่ยง เธอรับลูกค้าพลางเช็กวันหมดอายุอาหารเดิมสินค้าทั้งหมด แล้วก็ตรวจสอบอาหารสดที่เพิ่งมาส่งจากนั้นเธอไปจัดเรียง ใช้เวลาสั้น ๆ กินแซนด์วิชและนมที่เพิ่งเลยวันหมดอายุมาเป็นมือเที่ยง รู้ตัวอีกทีก็เป็นเวลาบ่ายโมงแล้ว ตอนนี้เธอคงจะตื่นแล้วละ

ช้อนชุกหยิบสมาร์ตโฟนออกมากดดูบันทึกการโทร.เมื่อเร็ว ๆ นี้ แล้วกดเบอร์ที่บันทึกไว้ว่า “ลูกชายพี่ย็องชุก” เธอผัดวันที่จะเปลี่ยนชื่อเขาเป็น “เจ้าของร้านคัง” ออกไปอยู่เรื่อย เพราะไม่ยอมแตะต้องเรื่องเกี่ยวกับคนคนนี้แม้แต่ปลายเล็บ

เมื่อเสียงสัญญาณโทร.ออกดังนานเข้า เธอก็ชักจะหงุดหงิด

แต่สุดท้ายกลับมีคนรับสายราวกับถูกกำหนดไว้ให้รับสายในช่วงท้าย

“มีอะไรครับ หาพนักงานพาร์ทไทม์วันสุดสัปดาห์ได้แล้วหรือ?”

“เปล่า คุณกรับบอกว่าจะลาออกนะ”

เธอเหมือนได้ยินเสียงถอนหายใจสั้น ๆ แล้วเจ้าของร้านก็ถามกลับด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง

“เขาเรียกเท่าไรครับ ลูกคนนั้นไม่บอกอะไรผมเลย ให้ตายสิ...”

“หืม แต่เขาบอกว่าจะขอลาออกนะ...”

“โอ้ น้ำ นั่นเป็นการประท้วงเพื่อขอขึ้นค่าจ้างครับ เป็นแค่การบ่นว่าทำงานมาเกินหนึ่งปีแล้ว แต่ร้านไม่ขึ้นค่าจ้างพาร์ทไทม์ให้สักทีไงล่ะ ถ้าขึ้นเงินให้เขาต้องคืนค่าที่บอกว่าจะลาออกแน่”

“ไม่ะ เขาบอกว่าได้งานเป็นยามเฝ้าอาคารที่ควังจู บ้านเกิดเขาแล้วขอให้เรารีบหาคนมาแทน”

“แต่เรื่องเป็นตุเป็นตะเลยแฮะ น้ำนี่ก็ซื่อจัง ผมจะคุยกับลูกงักเองครับ แฮ็อ แฮ็อเขาเลย”

เจ้าของร้านคังซิงวางสายไปก่อนที่ซ็อนซุกจะทันได้ตอบอะไร เธอไม่ชอบใจทุกอย่าง ตั้งแต่เสียงเหมือนคนที่ยังไม่ตื่นดี รวมถึงคำพูดคำจาที่ดูแคลนเธอและคุณงัก ท่าทีของคุณงักที่เธอเห็นวันนี้ นั้นจริงจัง แต่เจ้าเด็กนั้นมีหลักฐานอะไร ถึงคิดว่าคุณงักทำไปเพื่อเรียกเงินเพิ่ม มีคำกล่าวว่าคุณงักมีสายตาแบบไหนก็จะมองเห็นแต่เรื่องแบบนั้น เธอสมเพชเขาเหลือเกิน

เจ้าของร้านคัง ลูกชายพี่ย็องซุก หรือก็คือมินซิก

ตั้งแต่วันที่เจอลูกชายซึ่มั้ยของพี่ย็องซุกในโบสถ์เมื่อสามสัปดาห์ก่อน เธอก็เห็นว่าเขาดูไม่ค่อยเกรงอกเกรงใจใครเท่าไร แต่ไม่นึกเลยว่า จะกลายเป็นอันธพาลแบบนี้ ปัญหาคือเจ้าเด็กนี่ดันเป็นเจ้านายของเธอในตอนนี้ และเป็นผู้ครอบครองสิทธิ์ในการบริหาร

ร้านสะดวกซื้ออะลี

เขาสนใจแต่กำไรของร้านเท่านั้น และมีความรู้เรื่องการบริหารงานอยู่เท่าทางอ้อม แถมยังไม่แสดงความรับผิดชอบใดๆอีก เขาไม่ชอบทั้งเรื่องสิ่งของและดูแลพนักงาน แต่เนื่องจากเป็นเจ้าของร้านเลยต้องสั่งงานนั้นกับคนที่อยู่ใต้บังคับบัญชา ดังนั้นเขาจึงเลื่อนขั้นให้ซ็อนซุกเป็นผู้จัดการร้าน มินซิกบอกว่าร้านสะดวกซื้อดำเนินกิจการไปโดยอัตโนมัติมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว จากนั้นบอกให้เธอช่วยดูแลกิจการให้ดำเนินไปอย่างราบรื่น เขาพูดเช่นนั้นแล้วร่ายยาวถึงสภาพการณ์ของร้าน แต่กลับชี้เหนี่ยวกับเรื่องค่าตอบแทนของผู้จัดการ ด้วยเหตุนี้ซ็อนซุกจึงได้เงินเพิ่มขึ้นจากตอนเป็นพนักงานพาร์ทไทม์เพียงแค่นี้แสนวอน แล้วก็ถูกโยนงานมาให้หนักเกินกำลัง ตั้งแต่ทำงานสั่งของไปจนถึงงานดูแลพนักงาน มีเพียงเหตุผลเดียวที่ทำให้เธอปฏิเสธไม่ลง พี่ย็องซุกนั่นเอง เธอยังจำววดตาตอนอีกฝ่ายจับมือตนแล้วฝากฝังร้านและมินซิกได้เป็นอย่างดี

วันนี้พ่อหนุ่มซ็องซอกลาหยุด และเนื่องจากหาคนมาทำงานพาร์ทไทม์แทนไม่ได้ ซ็อนซุกเลยต้องประจำอยู่ที่ร้านสะดวกซื้อจนถึงเย็น กระทั่งความมืดคืบคลานเข้ามา ลูกค้าที่เลิกงานแล้วก็ตบเท้าเข้ามาในร้าน พาให้ความเหนื่อยล้าโถมเข้าใส่ทันที เธอดื่มเครื่องดื่มชูกำลังที่ปกติไม่ชอบเข้าไปถึงสองขวด

ตอนนั้นเองคุณกนกก็เปิดประตูเดินเข้ามาในร้าน ซ็อนซุกดูนาฬิกาเข้ามาเร็วกว่าปกติตั้งสองชั่วโมง คุณกนกก็บอกว่าได้ยินว่าพ่อหนุ่มซ็องซอกกลางวันเลยมาเข้างานเร็ว เพราะคิดว่าต้องมาช่วยรับกะต่อ

ซ็อนซุกที่ซาบซึ้งใจขึ้นมานิดหน่อยแค้นหัวเราะให้กับความตั้งใจของเขา จะดีแค่ไหนถ้าเขาบอกกันก่อนว่าจะเข้างานเร็ว! ถ้าคนเราตรงไปตรงมาและพูดคุยล้อเล่นกันกว่านี้ก็คงจะดี...เธอคิดว่าครอบครัว

ของเขาคงอึดอัดมากแน่ ๆ แล้วพลันนึกถึงสามีของตัวเองที่หายหัวออกจากบ้านไป ไม่นานเสียงแคนหัวเราะก็กลายเป็นเสียงถอนหายใจแย่จริง

พอเจอเรื่องแบบนี้ เธอมักจะคิดว่าไกลเดินรีทรีฟเวอร์ดีที่สุดในนี้แล้ว ชายประจำกะกลางคืนที่จากร้านไปหลังจากโควิดระบอบได้ไม่นาน คนคนนั้นกำลังมีชีวิตที่ดีอยู่ที่ไหนสักแห่งหรือเปล่านะ แม้จะนึกสงสัยขึ้นมาแวบหนึ่ง แต่เธอก็เหนื่อยล้าและหิวโหยจนเลิกคิดแล้วหันมาเตรียมตัวกลับบ้านแทน

“อ้อ เจ้าของร้านคงยอมให้ผมลาออกแล้วนะครับ”

คุณกวักพูดในตอนที่ยืนชุกถอดเสื้อกั๊กยูนิฟอร์มแล้วเดินออกมาจากห้องเก็บของ จากนั้นความทรงจำเมื่อเช้าก็ผุดขึ้นมาในสมอง ช้อนชุกเดินเข้าไปหาคุณกวักด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความอยาก رؤ้ออยากเห็น

“เจ้าของร้านคงว่ายังไงบ้างคะ เขาบอกว่าจะขึ้นค่าแรงรายชั่วโมงให้แล้วขอไม่ให้คุณลาออกหรือ”

“ครับ ผมเลยตอบกลับไปว่าถ้าขึ้นค่าแรงให้เป็นห้าหมื่นวอนจะไม่ไป”

“แล้วเขาว่ายังไงคะ”

“ก็บอกว่าเป็นผ่านมาสุนุกมาก แต่ไม่ต้องกลับมาเจอกันอีกเลยดีกว่า”

“เฮ้อ นิสัยก็เป็นซะอย่างนี้”

“ไม่เป็นไรครับ มันเป็นการเล่นละครพล็อตเดิม ๆ ของคนคนนั้นนะ ผมฟังมาหลายรอบแล้ว จำได้ว่าตอนผมตกลงทำงานพาร์ตไทม์ที่ร้านนี้ เขาก็พูดแบบเดียวกันแล้วบอกว่าอย่าทำงานเลย”

เธอรู้สึกได้ว่ามุมปากของคุณกวักที่อยู่ใต้หน้ากากอนามัยกระตุก ถ้าอย่างนั้นยิ่งต้องรีบหาคนมาทำงานพาร์ตไทม์กะกลางคืน

ซ็อนซุกวางกระเป๋าผ้า บอกให้คุณทกโกออกมาแล้วเดินเข้าไปหลังเคาน์เตอร์แทน จากนั้นจึงอัปโหลดประกาศรับสมัครพนักงานลงในเว็บไซต์งานพาร์ทไทม์ด้วยคอมพิวเตอร์ที่วางอยู่ด้านใน พรินตีใบปลิวรับสมัครพนักงานของร้านสะดวกซื้อออนไลน์โดยเฉพาะ แล้วใช้ปากกาถูกลิ้นเขียนรายละเอียดลงไป สุดท้ายก็แปะสก็อตช์เทปลงบนใบปลิวแล้วหันไปหาคุณทกโก

“ฉันกำลังเหนื่อยอยู่พอดี ขอคุณนะคะที่มาร้านเร็ว”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่เลยครับ ผมต้องขอโทษด้วยที่ลาออกกะทันหัน”
เขาค้อมศีรษะให้ และเธอก็ค้อมศีรษะตอบเช่นกัน

ซ็อนซุกเปิดประตูกระจกเดินออกไปข้างนอก แล้วจัดการติดประกาศรับสมัครพนักงานพาร์ทไทม์กึ่งกลางคืนที่เพิ่งพรินต์เมื่อครู่นี้ไว้ข้างๆ ประกาศรับสมัครพนักงานกะสุดสัปดาห์ จะบ้าตาย ใบปลิวรับสมัครพนักงานแบบหนึ่งแถมหนึ่งหรือไง เธอกังวลเหลือเกินว่าคนจะเข้าใจผิดว่าที่นี่เป็นสถานที่ที่จับพนักงานพาร์ทไทม์กิน

ถึงอย่างนั้นระหว่างทางกลับบ้านเธอก็ฮัมเพลงไปด้วย เพราะว่าหยิบข้าวปั้นสามเหลี่ยมรสข้าวย่ำที่ลูกชายชอบติดมือมาถึงสองอัน และยังมีเวลาพาเยป๊กกับกามีไปเดินเล่นด้วย การเลิกงานเป็นยาฟื้นฟูความเหนื่อยล้าจริง ๆ ซ็อนซุกเดินจ้ำผ่านถนนยามค่ำคืนในฤดูร้อนไปถึงบ้านราวกับความอ่อนเพลียเมื่อครู่นี้มลายไปหมดแล้ว

ยังคงมีเสียงปั้งดังออกมาจากห้องของลูกชายเช่นเดิม แต่เธอเดาได้ว่านั่นไม่ใช่เสียงประกอบในเกม หากแต่เป็นฉากแอ็กชันในละครต่างประเทศ

ฤดูใบไม้ร่วงปีที่แล้ว ลูกชายเลิกนิสัยเก็บตัวอยู่แต่ในบ้านได้สักที และหางานทำได้สำเร็จ ที่ที่เขาเข้าไปทำงานได้ในช่วงเวลาแบบนี้เป็น

บริษัทอำนวยการสร้างภาพยนตร์และละคร ได้ยินว่าเป็นบริษัทอำนวยการสร้างภาพยนตร์ของผู้ผลิตที่ลูกชายรู้จักหลังจากลาออกจากกิจการยักษ์ใหญ่แล้วก้าวเข้าสู่วงการภาพยนตร์ เนื่องจากวงการภาพยนตร์กำลังลำบากเพราะโควิด บริษัทอำนวยการสร้างภาพยนตร์เลยหันมาผลิตละคร ทำให้ต้องจ้างคนเพิ่ม จึงมีคนเสนองานมาให้ลูกชาย แม้ครั้งหนึ่งซ็อนซุกจะเคยต่อว่าเขาเพราะทำงานไร้ประโยชน์อย่างงานถ่ายภาพยนตร์ แต่พอปัญหาคลี่คลายไปในทางนั้นแล้วเธอก็คิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นบนโลกใบนี้เอาแน่เอานอนไม่ได้จริง ๆ

ไม่เพียงเท่านั้น อาชีพของลูกชายที่ได้ชื่อว่าเป็นโปรดิวเซอร์วางแผนละครก็ดูแปลกประหลาดในสายตาของซ็อนซุก มันเป็นงานที่ต้องดูแลครเกาหลี อเมริกา ญี่ปุ่น และจีนตลอดทั้งวัน แน่แน่นอนว่านอกจากดูแลแล้วยังมีงานอื่น ๆ อีกก็จริง แต่เธอก็ต้องตกใจที่ลูกชายได้รับเงินเดือนทุก ๆ เดือนทั้งที่ทำงานซึ่งดูไม่เหมือนงานในสายตาของเธอ แถมเขายังทำงานที่บ้านและออกไปประชุมที่บริษัทเพียงสัปดาห์ละสองครั้งเท่านั้น เขาทำงานในห้องของตัวเองเหมือนในอดีตที่หมกตัวอยู่ในห้องแล้วเอาแต่เล่นเกมจนไม่สนใจอะไรเลย เธอจึงอดแปลกใจไม่ได้

ลูกชายบอกว่าเดี๋ยวนี้เป็นยุคของไอทีที่¹ มีแพลตฟอร์มที่ต้องจ่ายเงินถึงจะดูได้อย่างเนตฟลิกซ์ บริษัทของเขาจะเอาผลงานไปลงที่นั่น ซ็อนซุกไม่ค่อยเข้าใจตั้งแต่ได้ยินคำศัพท์เฉพาะแล้ว แต่เธอก็ปลื้มใจกับท่าทางของลูกชายตอนอธิบายด้วยแววตาเป็นประกาย เธอภาคภูมิใจในตัวลูกชายที่ได้ทำงานที่เขาอยากอวด แล้วขอบคุณที่เขาเล่าเรื่องนั้นให้แม่ฟังด้วย นั่นเป็นความเปลี่ยนแปลงในความสัมพันธ์ของทั้งสองคนที่เพิ่งจะเกิดขึ้นได้เพียงหนึ่งปีครึ่ง

¹ Over the Top บริการที่เปิดให้ชมคอนเทนต์ประเภทภาพยนตร์ ละคร รายการโทรทัศน์ผ่านอินเทอร์เน็ต

เดี๋ยวนี้ซื้อชุกก็ไม่ปนลูกชายแล้ว ไม่บอกให้เขาไปสอบรับราชการที่มั่นคงด้วย เธอตั้งใจว่าจะไม่บอกให้เขาแต่งงานด้วยความเป็นไปของโลกในยุคสมัยของลูกแตกต่างกันไปจากมาตรฐานตอนเธอยังสาว นี่เป็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเมื่อเธอรับฟังและยอมรับคำอธิบายของลูกชาย แม้จะเคยกลัวท่าทีของลูกชายที่คิดตีตัวออกหาก แต่เดี๋ยวนี้ทั้งคู่รับรู้ถึงความแตกต่างของกันและกัน และรักษาระยะห่างเอาไว้อย่างดี

ชีวิตลูกชายที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้วก็เป็นที่ไปตามคำพูดที่ว่า “อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด!” เช่นกัน หลังจากยอมรับแล้วว่าไม่ใช่คนที่ควบคุมอะไรได้ ไม่ว่าลูกชายจะทำอะไร เธอก็หันมาเชื่อใจและสนับสนุนเขาแทน แม้เป็นงานที่หาเงินไม่ได้มาก แต่หากเป็นงานที่ลูกชายชอบ เธอก็ตัดสินใจว่าจะลองชอบด้วย

หลังจากแม่ได้เลื่อนขั้นเป็นผู้จัดการสาขา ลูกชายก็มาช่วยดูโน่นดูนี้ด้วยเช่นกัน เดี่ยวนี้เจ้าหนุ่มที่เคยเกลียดการมาร้านสะดวกซื้อของแม่เหมือนเกลียดการไปคลินิกทันตกรรมสมัยเด็กแวะเข้ามาที่ร้านเป็นประจำ เขามาลำรวจดูสิ่งต่างๆ แล้วคอยให้คำแนะนำ กาแฟกระป๋องแบบใหม่ที่สั่งไปด้วยความเด็ดเดี่ยวไม่นานมานี้ก็ได้ลูกชายเป็นคนแนะนำให้ สินค้าชิ้นที่ใช้เมล็ดกาแฟเกรดยอดเยี่ยมของกัวเตมาลาขายดีจนเธอต้องสั่งเพิ่มอีก เหตุผลในการแนะนำของลูกชายนั้นก็ถูกแฝง เขาบอกว่าที่ผู้คนไปคาเฟ่บ่อยลงเพราะต้องเว้นระยะห่าง จึงหันมาหากาแฟที่รสชาติใช้ได้จากร้านสะดวกซื้อแทน และแน่นอนว่าการที่ลูกชายสนใจเรื่องงานของแม่ก็ทำให้ซื้อชุกปลาบปลื้มไม่แพ้ยอดขายที่เพิ่มขึ้นเลย

ไม่นานนักเสียงปืนในห้องลูกชายก็แผ่วลง แทนที่ด้วยเสียงดนตรีดังกึกก้อง สงสัยละครจะจบไปตอนหนึ่งแล้ว ซื้อชุกวางข้าวปั้นสามเหลี่ยมรสข้าวยาสองอันประจันหน้ากันบนโต๊ะอาหาร จากนั้น

ก็ใส่สายจูงให้เย็บและกามีที่ตรงหางๆ มาตั้งแต่เมื่อครูนี เธอคิดภาพ ลูกชายที่ออกมาจากห้องหลังดูละครเสร็จ พอเห็นข้าวปั้นสามเหลี่ยมรสข้าวย่ำเขาคงดีอกดีใจ คิดแล้วเธอก็ออกไปเดินเล่นด้วยหัวใจลิงโลด

บ่ายวันต่อมา เจ้าของร้านคังเดินเข้ามาในร้านสะดวกซื้อ สภาพของเขาแทบจะดูไม่ได้ เนื้อตัวอวบอ้วนทำให้เสื้อยืดแขนสั้นที่สวมอยู่ กลายเป็นเสื้อแนบเนื้อ กลิ่นเหงื่อและกลิ่นเหล้าผสมปนเปกันอย่างไม่น่าพิสมัยจนแทบจะต้องระบายอากาศเสียเดี๋ยวนั้น

เจ้าของร้านคังเกาตันขาหนาได้กางเกงขาสั้น แล้วเดินตรงไปทั่วร้านสะดวกซื้อ เขาหันซ้ายหันขวาราวกับเป็นสุนัขที่เหียวปัสสาวะตามจุดต่างๆ เพื่อบอกเขตแดนของตน พลางสำรวจชั้นวางของ ช้อนชุกเล็กสนใจว่าเขาจะทำอะไร แล้วหันมาดจอกับลูกค้าผู้หญิงที่เดินมาแยงเคาน์เตอร์ชำระเงิน แม้ลูกค้าจะสวมหน้ากากอนามัยอยู่ ช้อนชุกก็รู้สึกได้ว่าเธอย่นจมูก

หลังจากคิดเงินเสร็จเรียบร้อยแล้วลูกค้าเดินออกไปจากร้าน เจ้าของร้านคังก็เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าราวกับรอจ้งหะนี้อยู่

“น้ำ น้ำสั่งของมั่วเกินไปหรือเปล่าครับ”

“มีปัญหาอะไร”

“ทำไมถึงสั่งผลไม้ฤดูร้อนที่ขายไม่ออกพวกนั้นอยู่เรื่อยเลยละ ทั้งแดงโมหันทิน ทั้งสับปะรด สั่งมาทำไมครับ”

“ขายไม่ออกที่ไหนกัน ไปดูยอดขายสิ ที่นี้อยู่หน้ามหาวิทยาลัยสตรีนะ เธอไม่รู้ใช่ไหมว่าพวกนักศึกษาหญิงนะกินผลไม้กันเป็นประจำ”

“เหอะ แต่มันดูเหี่ยว ไม่น่ากินเลยนะ...”

“เลิกคุยโตแล้วออกมาร้านบ่อยๆ หน่อย เดี่ยวเธอจะรู้ตัวเอง”

“อ้าว มีผู้จัดการสาขาอยู่แล้วทั้งคน ถ้าผมมาบ่อยก็เปลือง

ทรัพย์ากรบุคคลเปล่า ๆ สิครับ บอกแล้วไงว่าผมเชื่อใจน้ำ”

เจ้าของร้านคั่งหันกลับไปด้วยสีหน้าทะเล้นแล้วตรงไปยังตู้เย็น จากนั้นก็หยิบเบียร์สี่กระป๋องเดินกลับมา แน่นอนว่าไม่ได้คิดเงินแล้วยังต้องให้ถุงไปฟรี ๆ ด้วย ถึงจะว่าอะไรไม่ได้เพราะเขาเป็นเจ้าของร้าน แต่ช้อนซุกก็ไม่ใช่คนที่จะยอมปิดปากเงียบ

“กำลังวางแผนทำธุรกิจอยู่จริง ๆ หรือเปล่า กินเหล้าให้น้อยลงหน่อยเถอะ ต้มเบียร์ตั้งแต่วັນมันใช้ได้หรือ”

“น้ำไม่รู้อะไร ต้มเบียร์ตอนกลางวันทำให้สมองปลอดโปร่งสุด ๆ เลยนะครับ ถึงผมจะ...ถูกหักหลังในธุรกิจเบียร์แล้วก็ได้รับแรงกระแทกแต่คอยดูเถอะ ผมจะ...เอ๊ก”

กลิ่นเรอรุนแรงทะลุทะลวงหน้ากากอนามัยเข้ามาจนช้อนซุกทำหน้ามืออย่างไม่ปิดบัง หน้อย ไข่เด็กนี่ ถ้าไม่ใช่ลูกชายที่ยังซุกละก็... เธออยากจะทำตกลงกลางหลังเขาเต็มแรง แต่ห้ามใจไว้ได้อย่างหวุดหวิด

เจ้าของร้านคั่งไม่รู้ถึงความในใจของช้อนซุก เขายืมว่าพลางเดินออกไปจากร้านสะดวกซื้อ แต่แล้วก็หยุดดูประกาศรับสมัครพนักงาน จากนั้นเดินกลับมาหาด้วยท่าทีกระหยิ่มยิ้มย่องเหมือนครูด้ายปกครองที่กำลังได้ใจเพราะจับผิดนักเรียนได้

“น้ำ จริง ๆ เลยเนี่ย! งานพาร์ทไทม์กะกลางคืนสัปดาห์ละห้าวันนี่มันอะไร ผมบอกแล้วไงครับว่าให้แบ่งเป็นสองวันกับสามวัน”

“ไม่ได้หรอก ทำอย่างนั้นไม่มีใครสมัคร”

“ถ้าใช้งานห้าวันเต็ม แล้วเรื่องค่าตอบแทนวันสุดสัปดาห์ละจะทำยังไง ผมบอกไปก็ครั้งแล้วว่าเรื่องการจ้างงานติดต่อกันสัปดาห์ละห้าวันให้จบที่น้ำกับลุงกวกเป็นคนสุดท้าย”

“งั้นก็หาคนไม่ได้หรอก ถ้าเป็นเจ้าของร้านคั่งเองจะอยากทำงานตอนกลางคืนวันธรรมดาแค่สองวันหรือ ไม่ใช่วันสุดสัปดาห์ด้วย”

“ทำสิ พวกที่ไม่เหลืออะไรติดตัวเลยไง! ได้ยินว่าเดี๋ยวนี้โควิด ทำให้งานพาร์ทไทม์ลดน้อยลงนะ แล้วนี่ก็ช่วงปิดเทอมด้วยไม่ใช่หรือ เป็นช่วงสงครามการหางานพาร์ทไทม์ของพวกนักศึกษาหมา'ลัยเลยนะครีบ น้ำ ถึงผมจะเป็นเจ้าของร้านแค้ในนาม แต่ถ้าไม่สนใจคำพูดผมเลย ผมก็เสียใจนะ เปลี่ยนประกาศเป็นสองวันกับสามวันเถอะ ในเว็บไซต์งานพาร์ทไทม์ก็ด้วย”

อีก

เธอตัดสินใจว่าจะหลบมรสุมก่อน จึงตอบกลับไปแค่ว่าเข้าใจแล้ว เพราะถึงเจ้าของร้านคงจะพูดมากอย่างนั้น แต่ไม่นานเขาก็จะเลิกสนใจไปเอง คราวก่อนตอนจ้างพ่อนุ่มซ็องก็เหมือนกัน เจ้าของร้านบอกว่าเขาเป็นคนอ่อนปวกเปียกที่ยังไม่ได้ไปรับราชการทหารด้วยซ้ำ อย่าให้เงินตามค่าจ้างขั้นต่ำเลย ทว่าสุดท้ายแล้วเรื่องนั้นก็กลายเป็นโมฆะไปไม่ใช่หรือ

ซ็องซุกข่มอารมณ์โกรธแล้วเดินตามหลังออกไปส่งเจ้าของร้านคังถึงหน้าประตู เธอแค่แสร้งทำที่เหมือนแคะประกาศออกเท่านั้น

ถ้าขึ้นประกาศเป็นสองวันกับสามวันคงมีคนมาทำงานพาร์ทไทม์กะกลางคืนไม่ได้ภายในหนึ่งสัปดาห์แน่ หากจะหาคนมาเสียบแทนตำแหน่งของคุณกวัคที่จะว่างลงในสัปดาห์หน้าก็มีแค่วิธีนี้ คือเลือกให้มาทำงานห้าวันก่อน ซ็องซุกตัดสินใจว่าถ้าเจ้าของร้านคังไม่เห็นด้วยค่อยใช้ไม้แข็งบอกเขาว่าหาคนไม่ได้ ดังนั้นให้เขามาทำเอง ถึงเจ้าของร้านคังจะโธ่อดว่าตนล้มลุกคลุกคลานในชีวิตการทำงานมาอย่างหนัก แต่นี่เป็นเวลาที่จะได้แสดงให้เห็นว่าคนอย่างไอ้ซ็องซุกที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาหมดแล้วก็ไม่ใช่คนที่จะยอมใครง่ายๆ เหมือนกัน

พอจวนจะสี่โมง ซึ่งเป็นเวลาเปลี่ยนกะของพ่อนุ่มซ็อง ลูกค้าสาวคนหนึ่งก็ถือช็อกโกแลตมายืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์คิดเงิน หลังจาก

คิดเงินเสร็จแล้วรีบสินค้าคืนไป ลูกค้าก็ทำท่าจะหมุนตัวไปอีกทาง แต่แล้วก็หยุดชะงักครู่หนึ่ง

“เอ่อ ไม่ทราบว่ะ...”

พาร์ตไทม์กะกลางคืน ต้องเป็นผู้สมัครทำงานพาร์ตไทม์กะกลางคืนนะ!

ซ็อนซุกย៉าประโยคนั้นซ้่า ๆ ในใจพลางสบตากับหญิงสาว คิ้วตกรหนา แหวตาสงบนิ่งเห็นหน้ากากอนามัยดูงดงาม ไม่ดี ไม่รู้ว่า เป็นเพราะเดี๋ยวนี้ใส่หน้ากากอนามัยกันหมดหรืออย่างไร คนหนุ่มสาว ถึงได้ดูเป็นมิตรกันทั้งนั้น

“จะทำงานพาร์ตไทม์หรือคะ เป็นนักศึกษาหาหาลัยซุกมย็องหรือ”

ซ็อนซุกผู้มีนิสัยใจร้อนโพล่งถามออกไปก่อน ลูกค้าผู้หญิงชะงักไปอีกครู่ ซ็อนซุกสัมผัสได้ว่าอีกฝ่ายขมขมบิปากอยู่ได้ หน้ากากอนามัย

“คือว่า พาร์ตไทม์กะกลางคืนนะคะ...”

“ใช่คะ เราหาพนักงานพาร์ตไทม์กะกลางคืนอยู่ แถวนี่เป็นย่านที่อยู่อาศัย ไม่อันตรายหรอก แถมยังอยู่ใกล้สถานีตำรวจด้วย ผู้หญิงก็ทำงานนี้ได้สบาย ๆ เลยนะ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นคะ คือคุณคนที่ทำงานพาร์ตไทม์กะกลางคืนนะ ที่ดูอายุเกินหกสิบเล็กน้อย”

หืม ทำไมจู้ ๆ ก็ถามถึงคุณกวักละ ซ็อนซุกห่อเหี่ยวพอรู้ว่าเธอ ไม่ได้มาสมัครงานพาร์ตไทม์ แล้วน้ำเสียงก็พลันหยาบกระด้างขึ้นมาเอง โดยอัตโนมัติ

“เขาทำไมหรือคะ”

“คราวก่อนเขาไม่อยู่นะคะ เขาลาออกเพราะไม่สบายตรงไหนหรือเปล่าคะ”

“เปล่า เขาทำงานเอง เมื่อวานนี้ยังมาทำงานนะ ว่าแต่ทำไมหรือ รู้จักกับคุณกวักหรือคะ”

ลูกค้าผู้หญิงผงกศีรษะเบา ๆ “ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเงินอายุหรือ ยอมรับกันแน่ ซ้อนซุกอึดอัดใจจนทนไม่ไหว แต่ทำที่ระแวดระวังของ อีกฝ่ายทำให้แสงในสมองของเธอสว่างวาบขึ้น

“หรือว่าคุณเป็นลูกสาวคุณกวัก”

เมื่อถามเช่นนั้น หญิงสาวก็ทำตาโตเหมือนกระต่าย เอนตัว เข้าหาซ้อนซุกก่อนจะเอ่ยถาม

“รู้ได้ยังไงหรือคะ ฉันไม่มีมุมที่เหมือนพ่อเลยแท้ ๆ...”

“คุณกวักบอกว่าเขามีลูกสาวหนึ่งคน ลูกชายหนึ่งคนคะ เขาเคย เอรูบให้ฉันดูด้วย แต่คุณใส่หน้ากากอนามัยฉันเลยจำไม่ได้ แต่พอ เพิ่งดูให้ละเอียดแล้ว คิ้วที่เป็นเส้นตรงคล้ายกันนะ ไซ้ไหม มีมุมที่คล้าย กันอยู่นะคะ”

ลูกสาวคุณกวักปาดหน้าผากหนึ่งที่ ซ้อนซุกรู้สึกได้ว่าอีกฝ่าย เกรงอกเกรงใจเธอ แล้วตอนนั้นก็มีเสียงดังกรังกรังพร้อมกับที่ พ่อหนุ่มซื้องเดินเข้ามา เขาค้อมศีรษะแบบขอไปทีแบบที่ทำจนเป็น เอกลักษณะพร้อมเดินตรงไปห้องเก็บของ

“เออ ดูแล้วน่าจะใกล้เคียงน่ะแล้ว...ถ้าไม่ว่าอะไร ขอคุยด้วย สักครูได้ไหมคะ ฉันจะเลี้ยงน้ำชาเอง”

เธอสบตาซ้อนซุกตรง ๆ แล้วพูด

แม้จะรู้สึกได้ว่าเป็นเรื่องน่าลำบากใจ แต่ก็ไม่มีวิธีที่ซ้อนซุก จะเลี้ยงหลบสายตาแว่วอนที่อีกฝ่ายส่งมาเลย

ซ้อนซุกเต็มใจรับลงไป ในเครื่องดื่มสีน้ำตาลอ่อนที่มีน้ำแข็งลอยอยู่ ใช้หลอดคนแล้วก็ดูดเข้าไปอีกใหญ่ ลาเต้ที่ทั้งหวานและเย็นสดชื่น

เป็นเครื่องดื่มสุดโปรดในฤดูร้อนของซีออนซุก แน่แน่นอนว่าดื่มเฉพาะเวลา มีคนเลี้ยง ปกติแล้วเธอจะเสียดายเงินเกินกว่าจะใช้ช็อคโกแลต เวลาแบบนี้เลยต้องดื่มมาแต่เย็นให้ได้

เธอดื่มเข้าไปอีกหนึ่งอีก แล้วก็มีท่าทางผ่อนคลายมากขึ้น ซีออนซุกมองลูกสาวคุณทกโก เมื่อส่งสัญญาณด้วยสายตาว่าพูดมาสิ ทางนั้นก็วางถ้วยใส่อเมริกาโนที่ยกขึ้นจ่อใกล้ปาก แล้วจ้องมาที่ซีออนซุก

“สมัยเรียน ฉันเป็นนักกีฬาว่ายน้ำค่ะ ใช้เงินไปเยอะเลยด้วย แต่น่าเสียดายที่ฉันไม่อาจประสบความสำเร็จในฐานะนักกีฬาได้ ตอนนี้นั้นฉันใช้ชีวิตเป็นครูสอนว่ายน้ำ งานที่เดิมมีน้อยนิดอยู่แล้วยิ่งลดน้อยลงไปใหญ่เพราะโควิด สัปดาห์หนึ่งฉันเลยไปทำงานแค่ไม่กี่วันค่ะ”

“เพราะเงินเลยแวะมาตอนกลางวันได้สินะคะ ถ้าเป็นพนักงานบริษัทคงไม่สะดวกมาวันธรรมดา”

“ความจริงแล้ว ฉันตกใจนะคะที่พ่อเป็นฝ่ายเล่าเรื่องของฉันให้คุณนายฟังก่อน”

“อย่าเรียกคุณนายเลย เรียกฉันว่าคุณโอก็พอค่ะ”

“คะ คุณโอ ไม่รู้ว่าคุณรู้ไหม แต่พ่อแม่ฉันหย่ากันเมื่อหลายปีก่อนค่ะ พ่อไม่สนิทกับฉันและน้องชาย พวกเราก็เลยห่างเหินกันไปโดยอัตโนมัติ หลังจากนั้นพ่อโทร.ไปหา ท่านก็จะถามไถ่เหมือนสอบถามคำว่าโทร.มาทำไม ถ้าเราไม่โทร.ไป ท่านก็จะเป็นฝ่ายโทร.มาหาแล้วถามว่าทำไมช่วงนี้ไม่โทร.หา...ฉันคุยกับพ่อเป็นเรื่องเป็นราวไม่ได้เลยคะ ท่านเป็นคนแข็งแกร่งมาแต่ไหนแต่ไร แถมนั้นนิสัยสมัยเป็นตำรวจติดตัวมาอีกเลยน่ากลัวนิดหน่อยนะคะ ตอนเราอาศัยอยู่ด้วยกัน พวกเราเห็นท่านทะเลาะกับแม่มาเยอะ...ไม่สิ ไม่เชิงว่าเป็นการทะเลาะ แต่พ่อเป็นคนชอบพูดจาทำร้ายจิตใจและโมโหใส่ฝ่ายเดียวมากกว่า พวกเราโตมาโดยที่เห็นภาพแบบนี้ แล้วก็ได้รับ

บาดแผลไปโดยปริยายด้วย”

อารมณ์ของเธอสิ้นปรีชี่ขึ้นมาจนต้องหยุดพูดไปครู่หนึ่ง ซ็อนซุกทำท่าบอกรให้เธอดีมากกว่า เธอจึงยกถ้วยกาแฟไปแตะที่ริมฝีปากแล้วจิบเพียงแค่อลิ่นน้อย ก่อนจะพูดต่อ

“น้องฉันทำงานบริษัทที่ต่างจังหวัด แต่ฉันอยู่กับแม่ที่โซลค่ะ แม่ไม่ชอบพูดเรื่องเกี่ยวกับพ่อ ความจริงพอฉันเริ่มทำงานก็คิดถึงพ่อขึ้นมาบ่อย ๆ พ่อเป็นคนจ่ายค่าเรียนว่ายน้ำและค่าสมัครแข่งว่ายน้ำให้ฉันทั้งหมด ฉันเพิ่งมารู้ทีหลังว่าวันที่มีแข่ง ท่านจะเลื่อนการสืบสวนคดีสำคัญไปแล้วแอบมาดูฉันแข่งด้วยค่ะ ถึงท่านจะแข่งกระด้างแต่ก็ช่วยรับผิดชอบทุกอย่างที่จำเป็นในการเป็นนักกีฬาอยู่ข้างหลัง หลังจากไม่ประสบความสำเร็จในฐานะนักกีฬา ฉันก็มักจะห่อเหี่ยวอยู่เสมอ พ่อทนดูไม่ได้ เราเลยยังไม่ลงรอยกันมากขึ้นค่ะ”

ยิ่งเธอพูดเร็วเท่าไร ซ็อนซุกก็ยิ่งมีอารมณ์ร่วมไปกับเรื่องราวมากเท่านั้น ซ็อนซุกใช้หลอดคนลาเต้เย็นที่เหลือด้วยแหวดตาเป็นประกาย

“แต่ฉันไม่รู้เลยว่าต้องแก้ปัญหาความสัมพันธ์ยังไง เหมือนกับว่าตั้งแต่ช่วงหนึ่งในตอนที่ฉันอายุสิบกว่า ๆ จนถึงตอนนี้เป็นเวลาที่ยาวเปล่า ฉันไม่เคยพูดคุยกับพ่ออย่างจริงจัง ๆ เลย แต่ไม่นานมานี้ อาหญิงโทร.มาหา บอกว่าขึ้นมาหาพ่อที่โซลแล้วตกใจมาก เพราะห้องสตูดิโอที่พ่อพักอยู่สะอาดสะอ้าน เขาทำกับข้าวกินเองบ่อย ๆ แถมยังทำงานพาร์ตไทม์กะกลางคืนอีก อาบอกว่าพ่อพ่ออยู่คนเดียวก็อ่อนแอไปมาก แล้วถามว่าพวกเราแวะไปดูท่านเป็นครั้งคราวหน่อยได้ไหม ที่สำคัญคือฉันแปลกใจ เพราะนี่สภาพพ่อทำงานที่ร้านสะดวกซื้อไม่ออกเลย ท่านมักจะกดคนอื่นอยู่เสมอนะคะ ตอนไปร้านอาหารก็ไว้วางเพราะปัญหาเล็ก ๆ หมายถึงทำพฤติกรรมชมคนด้อยกว่าแบบที่เขาเรียกกันนะ การที่คนอย่างพ่อมาทำงานร้านสะดวกซื้อ

เลยเป็นอะไรที่...จินตนาการไม่ออกเลย เดี่ยวนะคะ ขอโทษที่ฉัน
ร่ายยาวเรื่องตัวเองไปเรื่อย แต่ฉันไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไงเลยแะมา
ที่ร้านตอนกลางคืนเมื่อสองสามวันก่อน...เอ่อ คือว่า..."

จู่ ๆ ใบหน้าของเธอก็แดงเรื่อขึ้นมา ซ็อนซุกรู้สึกได้ว่าอีกฝ่าย
กำลังทุกขใจจึงเฝ้ามองเงิบ ๆ ก่อนจะเผยรอยยิ้มน้อย ๆ หญิงสาว
ก้มหน้าแล้วกระซิบอย่างแผ่วเบาว่า "ขอโทษคะ" โดยกลั่นเสียงสะอื้น
เอาไว้ ซ็อนซุกจึงยื่นกระดาษทิชชูให้หญิงสาวที่ก้มหน้างุด

"ถึงจะเล่าเรื่องไม่เป็นลำดับ แต่ฉันก็พอเข้าใจว่าคุณหมายถึง
อะไร ฉันมีเวลาเหลือเพื่อ เล่าได้ตามสะดวกเลยนะคะ ไม่เป็นไรเลย
ยังไงฉันก็ทำงานกับคุณกวักมาเกินหนึ่งปีแล้ว มีเรื่องที่น่ารักขอคุณเขา
เหมือนกัน คุณลูกสาวอุตสาหะรวบรวมความกล้ามาหาทั้งที ฉันจะลอง
ช่วยในเรื่องที่ช่วยได้นะคะ ดีไหมคะ"

ลูกสาวคุณกวักมารับกระดาษทิชชูไปแล้วรีบซับน้ำตา ส่วนซ็อนซุก
ดื่มลาเต้เย็นที่เหลือต่อ ครู่ต่อมาเมื่อหญิงสาวจิตใจสงบลงแล้วถึง
เอ่ยถามซ็อนซุกว่าจะดื่มอะไรอีกไหม ซ็อนซุกตอบว่าไม่เอาเครื่องดื่มแล้ว
เดิมทีตอนนี้เป็นเวลากลับไปกินของว่างที่บ้าน ดังนั้นถ้าได้กินคุกกี้
หรือเค้กก็พอ หญิงสาวเดินไปทางตู้โชว์ของหวานของคาเฟ่ขณะที่ซ็อนซุก
ตัดสินใจว่าในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วก็จะกินให้เอร็ดอร่อยแลกกับการ
สละเวลาของตัวเองให้อีกฝ่าย

ลูกสาวคุณกวักกลับมาที่โต๊ะหลังสังขม จากนั้นก็นั่งลงตรงหน้า
ซ็อนซุกด้วยสีหน้าของคนตั้งใจแน่วแน่มาก

ระหว่างทางกลับบ้าน ซ็อนซุกเอาแต่คิดไม่หยุดว่าคุณกวัก
จำลูกสาวไม่ได้จริงๆ หรือว่าทำเป็นเมินกันแน่ ถ้าทำได้เธออยากจะ
โทรไปถามเสียเดี๋ยวนั้นเลยด้วยซ้ำ แต่นั่นคงเป็นการเสียมารยาท

ทั้งยังไม่ตรงกับคำขอของลูกค้าเขาด้วย

หญิงสาวไม่กล้ามาคนเดียวจึงลากเพื่อนมาร้านสะดวกซื้อ ตอนกลางวันคืนด้วยเมื่อสัปดาห์ก่อน หลังจากเลือกสินค้าเสร็จแล้วก็ค่อย ๆ เดินไปที่เคาน์เตอร์ชำระเงิน ทว่าคุณกวกก็หันหน้าก้มตาคิดราคาเหมือนไม่เห็นเธอ แม้นึกสงสัยว่าผู้เป็นพ่อจำตนไม่ได้เพราะใส่หน้ากากอนามัยหรือเปล่า แต่ถึงอย่างนั้นจะให้ถอดหน้ากากอนามัยแล้วกลับเข้าไปในร้านสะดวกซื้ออีกเธอก็ก้าวขาไม่ออก เพื่อนบอกว่าเหมือนพ่อจะไม่สบตากับลูกค้า ดังนั้นเขาจึงจำเธอไม่ได้ กระนั้นเธอก็ยังน้อยใจอยู่ดี ทำไม่ถึงจำลูกไม่ได้แค่เพราะใส่หน้ากากอนามัยนะ หรือว่าจำได้แต่แสร้งทำเป็นไม่สนใจ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหนก็ล้วนแล้วแต่นำความผิดหวังมาให้ เธอระบายว่าอึดอัดใจและซาหنيهบในอกอยู่หลายวัน

หลังจากครุ่นคิดอย่างหนักแล้ว หญิงสาวก็มาที่ร้านสะดวกซื้ออีกครั้งในสัปดาห์นี้ พบว่าคุณกวกไม่อยู่เลยเป็นห่วง เธอคิดว่าถ้าพ่อเลิกทำงานที่ร้านสะดวกซื้อไปทั้งอย่างนี้อาจจะไม่ได้เจอกันอีกสุดท้ายแล้วเธอจึงต้องเผชิญหน้ากับพ่อให้ได้ ทว่าความมั่นใจมีแต่จะถดถอยลงเรื่อย ๆ จนวันหนึ่งเธอก็ลองเดินเข้าไปในร้านตอนกลางวันด้วยความดีใจวัน พอเห็นซ็อนซุกก็คิดว่าอีกฝ่ายน่าจะบอกระไรตนได้ จึงเข้าไปชวนคุย

หากเป็นเวลาปกติซ็อนซุกคงโผล่ลงความคิดของตัวเองออกไปอย่างไม่ลังเล แต่คราวนี้จะทำอย่างนั้นไม่ได้ ต้องรอบคอบเข้าไป

จะว่าไปความดีใจนั้นก็เป็นวิธีที่ซ็อนซุกใช้แก้ปัญหาตลอดชีวิตที่ผ่านมา ตอนปฏิบัติต่อสามีและลูกชายก็เช่นเดียวกัน เธอได้เรียนรู้ว่าเวลาที่มีเรื่องที่ต้องจัดการอย่างละเอียดรอบคอบ ในเวลาเช่นนั้นต้องมองเรื่องของตัวเองจากมุมมองของผู้สังเกตการณ์ ไม่ใช่ “ตัวฉัน” เธอเรียนรู้เรื่องนี้มาจากใครนะหรือ ก็พี่ย็องซุกนะสิ หลังผ่านจุดที่เปิดอก

สนทนากับลูกชายโดยไม่มีอะไรวางกันมาได้ไม่นานนักและเริ่มจะมี น้ำให้ขึ้นมาอีกครั้ง คำแนะนำอันลึกซึ้งของพี่ยองซุกก็ทำให้เธอปิดบังนิสัยชอบบดบังซึกใช้ลูกชายไปได้

หลังจากนั้นมาซึอนซุกก็เลี้ยงข้าวพี่ยองซุกเป็นการขอบคุณ ตอนนั้นพวกเธอไปกินหมาล่าทั้งซึ่งเป็นอาหารยอดฮิต ณ ขณะนั้น แล้วพูดคุยกันอยู่พักใหญ่ พอซึอนซุกบอกว่าคำแนะนำทำให้ความสัมพันธ์ของเธอกับลูกชายดีขึ้น พี่ยองซุกก็ทำท่าอึ้งแต่พองตาคิดพิงว่าเป็นปริศนาจริง ๆ ที่วิธีนั้นใช้ไม่ได้ผลกับปัญหาของเธอเอง ซึอนซุกบอกว่าถ้ากินอาหารรสเผ็ดแล้วจะหายเครียด และบอกให้พี่ยองซุกชดน้ำหมาล่าให้สะใจไปเลย พี่ยองซุกจึงยกชามหมาล่าทั้งขึ้นชดน้ำแกงจนล้าล็กอยู่พักใหญ่ ความทรงจำของเธอกับพี่ยองซุกที่เหมือนอาหารเผ็ดร้อนแต่รสชาติอร่อยนั้นทำให้ปลายจมูกของซึอนซุกเย็นเฉียบ

อย่างไรก็ตาม หลังจากครุ่นคิดอยู่นาน ซึอนซุกก็ได้ข้อสรุปว่าแทบไม่มีทางที่คุณทกโกซึ่งสายตายังคงมองได้ชัดแจ้วจะจำลูกสาวตัวเองไม่ได้ ทว่าเนื่องจากเป็นปัญหาที่ต้องจัดการด้วยความระมัดระวังอย่างมาก เธอจึงตัดสินใจว่าจะลองถามเขาต่อหน้าตอนเปลี่ยนกะวันพรุ่งนี้ ที่แรกเธอตั้งใจจะบอกลูกสาวคุณทกโกว่าหากมีความกล้าก็ให้มาหาเธออีกครั้ง แต่พอลองคิดดูแล้ว อีกไม่นานคุณทกโกก็จะไปจากร้านสะดวกซื้อนี้แล้ว จึงต้องรีบเร่งมือ ซึอนซุกตัดสินใจว่าจะแสดงความกล้าหาญออกมาแทนคนที่วิตกกังวล

“ได้ยินว่าวันนี้เกินสี่ร้อยคนอีกแล้วค่ะ ไม่ลดเลยจริงๆ”

ทันทีที่เปิดประตูร้านสะดวกซื้อเข้าไป ซึอนซุกก็ส่งเสียงไปทางคุณทกโกซึ่งประจำอยู่ที่เคาน์เตอร์ เธอเริ่มบทสนทนาด้วยเรื่อง “จำนวนผู้ติดเชื้อโควิดเมื่อวานนี้” ที่กลายมาเป็นคำทักทายยามเช้าของคนเกาหลี

ต่อจากเรื่อง “กินข้าวหรือยัง” และ “สภาพอากาศวันนี้” คุณกวักเพียงแต่พยักหน้าตามด้วยสายตาที่บอกว่าเห็นด้วย เป็นผู้ชายที่ปากหนักเสียจริงๆ

“ฉันกลัวจะตายอยู่แล้วว่าจะติดโควิด ยังไม่ทันได้ฉีดเข็มแรกเลยด้วยซ้ำ”

เธอเกริ่นขึ้นอีกครั้ง

“จะไปฉีดเมื่อไหร่หรือครับ”

คุณกวักซึ่งฉีดวัคซีนโควิดเข็มแรกเรียบร้อยแล้วเอ่ยถามแทนคำทักทาย

“สิ้นเดือนนี้ค่ะ แต่คนที่ฉีดมาแล้วบอกว่าอาการหนักมากฉันเลยกังวลสุดๆ อ้อ ตอนนั้นคุณกวักก็ป่วยจนมาทำงานไม่ได้ไปวันหนึ่งใช้ไหมคะ”

“ใช่ครับ”

“เฮ้อ ของฉันก็เรื่องหนึ่ง แต่เมื่อไรจะถึงตาผู้ชายเสียทีนะฉันกำชับเขาไว้แล้วว่าอย่าออกไปไหน ให้อยู่แต่ในบ้านจนกว่าจะถึงตอนนั้นค่ะ โชคดีที่เขาทำงานที่บ้านเลยไม่มีเหตุให้ต้องออกไปเดินเตร่ข้างนอก”

เธอเปิดประเด็นด้วยเรื่องของลูกชาย

“จั่นก็โล่งอกไปนะครับ”

“ลูกๆ คุณเป็นยังไงบ้างคะ ทุกคนปลอดภัยดีใช่ไหม”

ในเมื่อฉันเล่าเรื่องลูกชายแล้ว คุณก็ต้องเล่าเรื่องลูกสาวบ้างสิ แต่เขากลับอึ้งแล้วเบนสายตาไปนอกหน้าต่างร้าน อย่างนั้นก็ช่วยไม่ได้ ซ้อนซุกตัดสใจเพิ่มแรงกดดันเข้าไปอีก ซึ่งนั่นเป็นความกดดันของเธออยู่แล้ว

“คือว่านะคะ ต่อให้ไม่สนิทกับลูก แต่เวลาอย่างนี้ก็ต้องติดต่อ

กันบ้างว่าช่วงโควิดเป็นยังไงบ้าง เว้นระยะห่างทางสังคมกันอยู่ใช่ไหม
นี่เป็นคำทักทายของช่วงนี้ แถมยังเป็นเรื่องสำคัญด้วยนี่นา”

“มันก็...ใช่ครับ”

“อย่างน้อยตอนนี้ก็ติดต่อไปหน่อยเถอะค่ะ คราวก่อนคุณเคย
เอารูปลูกๆให้ฉันดูไม่ใช่หรือ พวกเขาดูเป็นเด็กดีจนตอนนั้นฉันยังนึก
อิจฉาเลย”

คราวนี้เป็นการลองโน้มหน้า เธอเห็นว่าแววตาของคุณกวัก
อ่อนลงในพริบตา

“งั้นหรือครับ”

“ก็ใช่ะสิคะ โดยเฉพาะลูกสาว ทั้งน่ารักและเรียบร้อย
ถ้าลูกชายฉันไม่ได้เด็กกว่าเธอสามปีคงอยากได้มาเป็นลูกสะใภ้แล้ว
โหะๆ”

ซ็อนซุกใช้ไม้ตาย ทำเอาคุณกวักนิ่งไป สีหน้าครุ่นคิดราวกับ
ถูกเข็มพิษแทงอย่างไรอย่างนั้น เธอไม่ได้ตรงเข้าไปในห้องเก็บของ
แต่เดินป้วนเปี้ยนอยู่แถวเคาน์เตอร์แทน

“อันที่จริงผมเพิ่งได้เจอลูกสาวเมื่อไม่นานมานี้ครับ”

ทันทีที่คุณกวักพูดจบ ซ็อนซุกก็เอนตัวไปทางเคาน์เตอร์โดย
อัตโนมัติ

“ตายจริง งั้นหรือคะ เธอสบายดีใช่ไหม”

“ครับ เธอใส่หน้ากากอนามัยไปไหนมาไหน แล้วก็สบายดีด้วย”

“เจอกันที่ไหนคะ ร้านอาหารหรือ คุณเลี้ยงของอร่อยๆ ลูกสาว
หรือเปล่า ไม่สิ ตอนนี้ลูกสาวต้องเป็นฝ่ายเลี้ยงพ่อแล้วสินะ!”

ซ็อนซุกเอาแต่พูดจาประโลมใจพาลจนลอบสำรวจคุณกวัก

“คือว่า เจอกันแค่ครูเดียวว่ะครับ ไม่ได้ไปกินข้าวหรืออะไร
ทำนองนั้นหรอก”

“คงเสียดายแย่เลยนะคะ อย่างว่าละนะ เดียวนี้จะให้ออกไปกินข้าวข้างนอกก็กระไรอยู่ ได้เจอแป็บเดียวก็พอแล้วละคะ คุณทำถูกแล้ว”

ซีออนซุกเดินไปยังห้องเก็บของ เก็บกระเป๋าผ้าใส่ในลิ้นชักเกอร์สวมเสื้อกั๊กยูนิฟอร์ม พอเดินออกมา เธอเห็นคุณกวั้กกำลังก้มหน้าและจมอยู่ในห้วงความคิด ตีนะที่เกริ่นไว้เรียบร้อยแล้ว ทีนี้ก็แค่บอกไปตามตรงว่าลูกสาวของเขาแะมา และถ้าคราวหน้าลูกสาวแะมาอีกก็ให้เขาลองพูดคุยกับเธออย่างเป็นทางการจะลักษณะ ตอนนี้อยู่ไม่มีลูกค้าด้วยเป็นจังหวะที่เหมาะสมพอดี

ซีออนซุกเขยร้อยยิ้มออกมาด้วยความพอใจแล้วเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าคุณกวั้ก ในตอนนั้นเอง เขาเงยหน้าขึ้นแล้วสบตาซีออนซุกตรง ๆ

“อันที่จริงผมว่าจะถามอยู่พอดี เมื่อวานนี้ผู้จัดการคุยอะไรกับลูกสาวผมหรือครับ”

ซีออนซุกนิ่งไปทันทีเหมือนได้ยินเสียงฟ้าผ่า ไม่นานไรชนแขนก็ลุกเกรียว ท่าทางของคุณกวั้กที่มองมาด้วยแวต้ามุ่งมั่นขณะถามดูราวกับตำรวจสายสืบที่กำลังสอบปากคำคนร้ายอยู่ ซีออนซุกพยายามปะติดปะต่อให้ได้ว่านี่มันเรื่องอะไรกัน คุณกวั้กรู้อยู่แล้วว่าฉันเจอลูกสาวของเขาเมื่อวานนี้ คนที่เห็นเหตุการณ์มีแค่พ่อหนุ่มซ็องที่ทำงานกะเย็นเท่านั้น ถ้าอย่างนั้น หรือว่าจะเป็นผู้มีพ่อหนุ่มซ็อง

“ผมย้อนดูกล้องวงจรปิดนะครับ ทำอย่างนั้นมาสองสามวันแล้ว”

เฮือก กล้องวงจรปิดหรือ คนคนนั้นสมกับเป็นอดีตตำรวจจริง ๆ ซีออนซุกห่อไหล่เหมือนเด็กน้อยที่ถูกพวกผู้ใหญ่รู้ทันแผนการ แต่ศักดิ์ศรีก็ไม่ยอมให้เธออยู่เฉย ๆ

“คุณดูกล้องวงจรปิดหรือคะ เฮอะ ให้ตายเถอะ มีแค่ผู้จัดการ